

Hoofdstuk 1

‘Bennet!’

Verschrikt kijk ik op. ‘Wat?’

Meneer Kirk, de docent van scheikunde, torent boven me uit en heeft zijn hand uitgestoken. Met tegenzin leg ik mijn telefoon in zijn hand en ik rol met mijn ogen. Waarom moet hij dat nou weer doen? Serieus, iedereen is met zijn telefoon bezig. Wat is zijn probleem? Hij blijft bij mijn tafel staan en ik voel zijn ogen in mijn rug branden. ‘Het zou fijn zijn als je oplet tijdens de les. Of volg je de les via je telefoon?’

‘Daar zijn wel heel veel antwoorden op te vinden. Daarnaast heb ik ook nog eens een heel leuk gesprek met iemand die me niet in slaap laat vallen met gezeur over scheikunde.’

Naast mij begint Christi te lachen, we zijn beste vriendinnen. Binnenkort is het schoolgala, oftewel prom! Ik heb een geweldige jurk gevonden. Het is rood en volgt de vormen van mijn lichaam geweldig. Ik had net tijdens de les de foto naar Christi gestuurd, en we hadden het over de dingen die wij nog moesten doen, onze nagels en onze haren. Toen besloot ineens een saaie docent mijn telefoon af te pakken, ugh.

‘Maak je eens nuttig, Bennet, pak de twee stoffen waar ik het net over had en kom naar de voorkant van het lokaal,’ zegt meneer Kirk op een chagrijnige monotone toon.

‘Zou ik supergraag willen doen,’ begin ik sarcastisch. ‘Maar om te weten wat voor stoffen ik moet pakken, moet ik weten waar u het over had.’

‘Natriumchloride en een petrischaal,’ zegt hij weer monotoon.

‘Fine,’ zeg ik kortaf.

Ik sta op en loop naar de voorraadkast. Het is een klein lokaal, gevuld met alle stoffen die een school mag gebruiken. Sommige stoffen staan in een speciale kast, voorzien van een code, zodat die stoffen niet gepakt kunnen worden door leerlingen. Ik loop door het lokaal en zoek naar de stoffen. Mijn oog valt op de speciale afgesloten kast, het lijkt net alsof de deur open staat. Ik breng mijn hand langzaam naar het deurtje. De kast gaat open en er ligt iets in. Ik wil het aanraken, maar een naar gevoel bekruipt me. Het is een zwart doosje met een paar draadjes. Oh my god, is het een bom? Er ligt hier een bom! Holy fuck!

Ik ren naar de deur en draai aan de knop, maar de deur gaat niet open. Uit paniek beuk ik tegen de deur. ‘Help! Laat me eruit!’ gil ik.

De deur geeft niet mee. Ik haal mijn handen door mijn haar. Wat moet ik doen? Waarom kan ik niet er niet uit? Wie heeft die bom hier gelegd?

Ik sla met mijn vuisten op de deur. ‘Laat me eruit! Er ligt hier een bom! Help me! Iemand! Alsjeblieft!’ Ik begin te huilen.

Ik trap tegen de deur aan, maar nog steeds is er geen beweging in te krijgen.

In paniek loop ik door de voorraadkast. Er moet een andere manier zijn om hieruit te komen.

Ik schuif de rekken opzij en kijk naar de stoffen die er staan. Blijf kalm, Jade, denk na, er moet een oplossing zijn. Oh God, waarom heb ik nooit opgelet bij de lessen? Wie weet kan ik deze stoffen gebruiken om te ontsnappen en ik heb geen telefoon waar ik het mee kan opzoeken!

Plotseling hoor ik een tikkend geluid. Is dat de bom? Ik ren naar het kastje en kijk erin. Er brandt inmiddels een rood lichtje. Ik pak een van de flesjes uit de kast en draai de dop eraf. Ik hou afstand en wuif de geur naar me toe. Dat is vreemd, het ruikt naar niets. Ik pak nog een

paar flessen en doe hetzelfde, volgens mij is alles water. Het lampje gaat sneller knipperen. Het tikkende geluid wordt luider. Ik ga tegen de deur zitten, trek mijn knieën op en bescherm mijn hoofd. Uit angst knijp ik mijn ogen dicht.

Ineens gaat de deur open en val ik naar buiten. Verward kijk ik om me heen en ik zie dat er nog maar een paar leerlingen zijn. Meneer Kirk is bewusteloos.

‘Rennen!’ gil ik.

Met moeite lukt het me om op te staan. Ik heb nog maar een paar stappen kunnen zetten of de bom ontploft. Er zit zo’n kracht achter dat ik omver wordt geblazen. De ramen spetteren uit elkaar, de tafels en stoelen worden omvergeblazen en plotseling voel ik een scherpe pijn en wordt alles zwart.

De angst en pijn die ik eerst voelde is weg. Ik voel me goed, bijna alsof ik zweef. Ik kan nog steeds niets zien, maar het voelt alsof ik ingewikkeld ben in een zachte deken. Na een diepe zucht verandert alles weer, ik hap naar lucht en de pijn en angst die ik voelde komt helemaal terug.

Ik open mijn ogen en kijk om me heen. Overal liggen scherven glas, tafels en stoelen. Ik duw een stoel van me af en probeer op te staan. Op de vloer ligt bloed. Ik draai mijn handpalmen om en die zitten onder de kleine sneetjes. Bloed drupt langs mijn hand. Ik word misselijk van het zicht.

Oh nee! Er waren nog klasgenoten in het lokaal! Ik begin rond te lopen, maar mijn lichaam doet pijn. Het lokaal is compleet geruïneerd. In de hoek zie ik ineens meneer Kirk liggen. Terwijl ik naar hem toe loop, kijk ik om me heen op zoek naar andere leerlingen die misschien onder het puin liggen. Het lokaal is bedekt in een dikke rookwolk, daardoor wateren mijn ogen en heb ik moeite met ademen.

Plotseling hoor ik vanaf links iemand om hulp vragen. Ik luister aandachtig en verschuif voorzichtig een paar tafels en stoelen. Van onder het puin komt Derek tevoorschijn, zijn hoofd zit onder het bloed. Ik duw meer puin van hem af.

‘Gaat het?’ vraag ik hoestend.

Hij knikt.

Ik help hem met opstaan en loop samen met hem richting de deur.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij.

‘Er is een bom ontploft,’ zeg ik terwijl ik om ons heen kijk.

‘Help me!’ hoor ik iemand jammeren.

‘Kan je meehelpen?’ vraag ik aan Derek.

Hij knikt en begint direct puin opzij te leggen. Al snel hebben we Chris vrij. We helpen hem met opstaan, maar het lukt niet. Ik kijk naar zijn been en zie dat daar het probleem zit.

Volgens mij zijn alle twee de botten in zijn onderbeen gebroken. Samen met Derek ondersteun ik hem en we lopen verder naar de deur.

De deur is compleet verwoest, zelfs een stuk van de gang is verwoest. Aan het einde van de gang staan mensen, maar ik kan door de rook niet zien wie het zijn. We strompelen verder terwijl we alle drie hoesten. Het lijkt een oneindig lange gang.

Ineens staan er mensen in pak voor ons, het zijn mensen van de ambulance. Brandweermannen lopen ons voorbij, volledig in pak en met maskers op. Chris wordt direct geholpen. Ze leggen hem op een brancard en verzorgen hem.

Ik draai me om en loop terug naar het lokaal. Het gaat automatisch, het moet. Het duurt even voordat ik bij het lokaal ben en ik zie dat er iemand bij meneer Kirk is.

Langzaam kijk ik het lokaal rond, Er is niets meer van over. Alle ramen, muren, tafels, stoelen, het schoolbord en het plafond zijn kapot. De tweede brandweerman komt vanuit de voorraadkamer en ziet me staan. Hij komt naar me toe en brengt me terug naar het ambulancepersoneel.

Een vrouw neemt het van hem over, ze onderzoekt me. Ze schijnt met een lichtje in mijn ogen en volgens mij stelt ze vragen, maar ik kan me er niet op focussen. Een ambulancebroeder rolt een brancard naar me toe. Ze helpen me erop en geven me een kapje waar zuurstof doorheen komt. Ik laat mijn hoofd opzij rollen en kijk hoe de lokalen aan me voorbij trekken.

Eenmaal in de ambulance geeft de zuster me een infuus en bekijkt ze mijn andere wonden.

Mijn ogen vliegen open, een fel licht verblindt me. Ik sla mijn armen over mijn gezicht en voel een scherpe pijn aan mijn rechterarm. Verward kijk ik ernaar. Ik zie verband, bloedvlekken en slangen. *Waar ben ik? Wat is er gebeurd?* Plotseling komt alles terug. De bom, de chaos, het verwoeste lokaal en al het bloed.

Direct komt er een zuster binnen. 'Gaat het? Je bent in het ziekenhuis.'

Ik adem door mijn neus diep in en langzaam door mijn mond uit. Mijn hartslag komt weer tot rust. Zij haalt de naald uit mijn arm, een klein druppeltje bloed komt tevoorschijn. Ze drukt een watje op het kleine wondje.

Er wordt op de deur geklopt. In de deuropening staan twee mannen. Hun pistool valt me direct op, de handboeien, knuppel en pepperspray zijn zichtbaar, alles zit aan hun riemen vastgemaakt. 'Hoe gaat het met je?' Zijn toon is zakelijk.

'Het gaat wel.' De mannen intimideren me. Ze zijn groot en gespierd.

Ze gaan naast het bed zitten en stellen zich voor. De grootste man heet Joe Brown en de iets kleinere man Chris Davis. In plaats van een kort praatje te maken, vallen ze meteen met de deur in huis.

'We hebben een brief gevonden. Hij was aan jou gericht,' zegt Chris.

De andere agent geeft me een brief. De brief zit in een plastic zakje, zodat er geen vingerafdrukken opkomen. Op het papier zitten een paar brandplekken, maar geen van de woorden zijn er door aangetast.

Beste Jade,

Hopelijk is dit het begin van onze toekomst, een toekomst waar de wereld aan je voeten ligt. Waar je machtig bent, krachtig, snel en slim. Veel dingen zullen veranderen, maar het is allemaal voor het goede doel.

We gaan samen een leger bouwen, Traiders. Ze zullen ons allemaal gehoorzamen.

Ik weet dat je mij nog niet kent, maar ons bloed verbindt ons. Ik zal niet stoppen tot wij onze toekomst samen hebben.

Asrael.

‘What the fuck?’ is het eerste wat in me opkomt. ‘Wie is dit? Waarom is dit geschreven? Die persoon is gestoord. Ik zweer dat ik hem niet ken! Ik heb niets te maken met wat er op school is gebeurd, je moet me geloven!’

‘Dat weten we,’ zegt de grote agent. ‘We weten niet wie hij is en daarnaast moeten we jou beschermen. Het is duidelijk dat hij jou wil gebruiken voor zijn zieke toekomstbeeld. Er moet worden voorkomen dat zijn woorden waarheid worden.’

Ik knik beduusd. ‘Wat kunnen we doen?’

‘Eerst moet je genezen, afgelopen dagen zijn heftig geweest...’ begint de andere agent.

‘Wat? Dagen?’ roep ik geschrokken.

‘Het is zaterdag, de ontploffing was drie dagen geleden.’

Ik frons terwijl ik nadenk, ik kan me niets herinneren van de tijd nadat ik de ambulance in kwam. Waar zijn mijn ouders?

‘Dat wist ik niet. Hoe is het met de anderen?’ vraag ik.

‘Met de anderen gaat het goed. Chris heeft zijn been gebroken en Derek had alleen veel kneuzingen. Zelf heb je lichte brandwonden op je rug, veel kleine wonden op je armen en handen. Ook had je een hersenschudding, daarom ben je paar dagen niet wakker geworden.’ Ik knik en kijk naar mijn armen, ze zijn in verband gewikkeld.

De agenten kijken elkaar even aan en kijken dan weer naar mij. Iemand wil iets zeggen, maar we worden onderbroken. Mijn ouders komen binnen en gaan naast het bed zitten. Ze kijken me bezorgd aan. Mijn ouders stralen spanning uit. Het is af te lezen van hun gezichten. Mijn moeder bijt op haar lip, mijn vader kijkt nors en is gefocust.

Ik geef de brief aan mijn ouders zodat zij die ook kunnen lezen. Ondertussen brengen de agenten mijn vader en moeder op de hoogte van ons korte gesprek.

‘Deze man, Asrael, heeft meerdere aanslagen op scholen gepleegd. Klassen zijn van de aardbodem verdwenen, duizenden dollars schade aan de scholen en dan hebben we het nog niet over emotionele schade. Er zijn geen sporen te vinden van de leerlingen en de docenten zijn vermoord. De overeenkomsten zijn duidelijk, wel is het vreemd dat er ditmaal geen leerlingen zijn verdwenen. Ook is er niet eerder een brief gevonden die aan een van de leerlingen was gericht. Het is duidelijk dat die Asrael niet van plan is om Jade met rust te laten en wij zullen er alles aan doen om haar uit zijn handen te houden.’

Ik word benauwd. Het bloed trekt weg uit mijn gezicht en alles begint te draaien. Ik trek mijn knieën op, leg mijn hoofd erop en probeer rustig in en uit te ademen. Mijn moeder slaat haar

hand voor haar mond en snikt, mijn vader legt zijn arm om haar schouders en met zijn andere hand pakt hij mijn hand vast.

‘Wat moeten we nu doen?’ fluistert mijn moeder. ‘Laat Jade eerst goed aansterken. Het kan een moeilijke periode worden.’

Na een week mag ik naar huis. Zodra ik thuis ben, kruip ik in bed. Ik ben ontzettend moe. Ik val in een onrustige slaap.

Ik sta weer in het lokaal. De bom ligt in het kastje. Op het moment dat de bom ontploft, verandert de droom. Er staat een man in de deuropening, achter hem vandaan komt rook. Het is een grote man, en zo te zien is hij erg sterk. Mijn benen trillen. Hij loopt op me af en ik stap naar achteren, hij is sneller. Hij grijpt mijn bovenarm vast en buigt zich naar me toe. Ik kijk hem recht in de ogen. Het valt me op hoeveel zijn ogen op die van mij lijken. Helder groen en een zwarte rand eromheen.

‘Wij zullen elkaar nog eens ontmoeten. Jij wordt van mij.’ Mijn hartslag versnelt. Ik begin te zweten en voel me kortademig. Zijn lichaamsgeur dringt mijn neus binnen en ruikt verrot. Ik heb het gevoel dat ik moet overgeven. Hij staat erg dichtbij en ik sta helemaal te trillen.

‘Oh Jade,’ zucht hij en zijn stinkende adem dringt mijn neus binnen.

Mijn maag keert zich om, het ruikt naar iets dat vanbinnen dood is.

‘Denk erom, je zult van mij zijn! Helemaal van mij!’ roept hij.

Een gil ontsnapt uit mijn keel. Mijn ogen vliegen open. Ik duw een hand tegen mijn borst; mijn hart bonst hevig.

De lichten springen aan en mijn moeder rent op me af. Ik verstop me direct in haar armen en begin te huilen. Ze troost me en als ik weer wat rustiger ben, vertel ik haar over mijn droom.

Na een tijdje overtuig ik haar dat ze weer kan gaan slapen en zelf ga ik ook weer liggen, de droom komt terug. Opnieuw word ik gillend wakker en ik bedaar pas als mijn moeder haar armen om me heen slaat. Deze keer blijft ze me vasthouden tot ik in slaap ben gevallen. Het helpt niet, elke keer als ik mijn ogen sluit, ook al is het voor een seconde, zie ik beelden van de aanslag voor me.

De volgende ochtend voel ik me uitgeput. Ik lig op de bank tv te kijken, naar nutteloze programma’s die me totaal niet boeien. Af en toe komen mijn ouders bij me zitten, maar ik blijf stil. Ik heb niets te zeggen.

Morgen moet ik naar de dokter. Ze gaan kijken of ze iets kunnen doen aan de nachtmerries. Mijn ouders maken zich zorgen om me en hopen dat het beter met me gaat als ik weer normaal kan nadenken. Maar om dat te kunnen bereiken, moet ik kunnen slapen. Laten we hopen dat het werkt, wat moet ik anders doen, wachten tot ik langzaam gek word? Dat zie ik niet zitten.

Terug thuis ga ik op de bank liggen, met mijn hoofd op mijn moeders schoot. Ik durf niet in slaap te vallen, bang voor weer een nachtmerrie, maar het kost me heel veel moeite om wakker te blijven.

We besluiten een boterham te eten. Ik heb niet zoveel honger, maar volgens mijn moeder voel ik me daarna beter. Mijn vader komt ook aan de keukentafel zitten en eet mee. Hij is niet naar zijn werk gegaan, maar heeft thuisgewerkt. Na het eten gaan we op de bank zitten. De tv staat op een kookzender, maar ik betwijfel of er iemand echt naar kijkt.

De bel gaat en mijn vader doet de deur open. Hij begroet een agente en leidt haar naar binnen. ‘Mijn naam is Alice McCathy. Hoe gaat het met je?’ vraagt ze en ze legt een dikke map naast zich op de grond.

Ze is van het politiebureau. Zij hebben haar gestuurd om iets te bespreken. Ik ben benieuwd of er een plan is bedacht om mij veilig te houden. Ik mag haar direct. Ze lacht vriendelijk en oprecht, haar haren zijn los in plaats van in een strakke staart of knot.

We hebben een kort gesprek over mijn school en vakken. De vrouw pakt de map erbij en ik ga op het puntje van de bank zitten. Er worden folders op tafel uitgespreid. Ik frons even en moet het laten inwerken. Het zijn brochures voor scholen. Automatisch begin ik te lezen. Het zijn geen normale scholen, eerder zwaarbewaakte gevangenissen voor jongeren met een strafblad.

‘Jullie willen me wegsturen?’ roep ik geschrokken uit.

‘Zo moet je het niet zien,’ zegt Alice. ‘Het gaat om jouw veiligheid. De school is dag en nacht bewaakt, dat houdt je veilig. Het is geen gevangenis, het is een internaat. Iedereen is daar verschillend, maar het is verder een normale middelbare school.’

Mijn ademhaling versnelt. Ze willen me weg hebben, die scholen zijn hier helemaal niet in de buurt!

‘Kunnen jullie geen bodyguard voor me regelen?’

‘Misschien is deze optie, van naar een andere school gaan, veiliger voor jou,’ brengt mijn vader in.

Ik kijk hem met open mond aan. Tranen staan in mijn ogen en ik doe mijn best om niet te huilen. ‘Ik hoor daar niet,’ snik ik.

‘Zo zien we je ook niet en niet alle jongeren daar zijn criminelen. Iedereen kan zich op die scholen inschrijven. Het is voor ouders die bescherming willen voor hun kinderen. Er gebeuren daar geen levensbedreigende dingen, het belangrijkste is dat het daar is beveiligd,’ zegt de agente.

Ik bijt op mijn lip. Ik wil niet huilen. Ik snap dat het misschien veiliger is, maar ik wil niet weg.

‘Dit is echt het beste voor je. Ook zou het beter en veiliger zijn als je voorlopig een andere identiteit aanneemt, totdat we Asrael hebben gevonden.’

Mijn wereld staat stil. Een nieuwe identiteit? Ze willen mijn leven compleet veranderen. De kamer begint te draaien en ik word misselijk.

Mijn moeder pakt me vast. Ze doet voor hoe ik moet ademen. Ik doe haar na, diep en langzaam inademen en lang uitblazen.

Langzaam word ik rustiger. ‘Dan raak ik al mijn vrienden kwijt. Mijn hele leven verandert, dat wil ik niet. Het is niet mijn schuld dat dit allemaal is gebeurd, maar ik heb wel het gevoel dat ik gestraft word,’ ratel ik gechoqueerd.

De agente komt naast me op de bank zitten en pakt mijn handen vast. ‘Ik snap dat het allemaal heel erg eng is, maar je moet aan je veiligheid denken. Wij willen Asrael vangen, maar jij mag geen gevaar lopen. Op zo’n school ben je veilig, het is maar tijdelijk.’ Ik kijk naar de brochures en pak er één. Mijn moeder kijkt me bemoedigend aan. Ik begin te lezen, ondertussen geeft de agente wat meer informatie.

‘Als jij naar zo’n school gaat, is het belangrijk dat je anoniem bent, dit kan door een nieuwe naam aan te nemen.’

Ik lach zwak en houd een brochure omhoog. ‘Dit wordt hem. Het is dichterbij dan de andere en ziet eruit als een mooie school.’

Mijn moeder omhelst me en geeft me een kus op mijn wang.

‘Ik snap dat dit een moeilijke tijd gaat worden, maar je kan dit, Jade. Als alles voorbij is, kun je verder met je leven. Dan is hij geen bedreiging meer.’

Als ik mijn moeder loslaat, kijk ik naar de agente. Ze lacht vriendelijk naar me.

‘Jade, denk eens na over een nieuwe voor- en achternaam. Hier heb je mijn nummer. Je kunt bellen zodra je een nieuwe naam weet, dan maken we een afspraak om alles door te nemen.

Pas dan kunnen wij alles voor je regelen. Neem je tijd, maar laat het ook niet te lang wachten.’

Ik zwijg. In de hal nemen we afscheid van haar. Zodra de agente weggrijdt, gaan we weer in de woonkamer zitten.

Ik voel de paniek terugkomen en sluit mijn ogen. Waarom overkomt mij dit? Ik wil niet naar die school, maar het is de enige optie. Het is veilig, dat snap ik ook wel, maar de mensen hier gaan zich afvragen waar ik ben. Moeten mijn ouders gaan liegen? Misschien zeggen ze dat ik terug naar Nederland ben, dat zou eigenlijk ook nog erg realistisch zijn, waarom mag ik niet terug naar Nederland?

‘Kan ik niet naar opa en oma toe?’ vraag ik mezelf hardop af.

‘Dat is te voorspelbaar, Jade,’ zegt mijn vader.

Ik pak mijn telefoon, zoek populaire babynamen op en achternamen die Amerikanen dragen. Van beide maak ik een top drie en ik combineer alles met elkaar. Aan het einde van de avond heb ik mijn nieuwe naam gekozen.

Lydia Asher.